

Šárka zvědavě nakoukla do útrob krabice a vytáhla z ní jednu knihu. „Ivan Výtvar,“ přečetla jméno autora na obalu. „Není to ten, jak píše ty historický romány?“

„No jo, to je von,“ přisvědčil Chroust. „To už jeho mrzká sláva dorazila taky mezi Pražáky?“

„Já ale nejsem Pražačka, narodila jsem se tady,“ namítla Šárka. „V Praze jsem žila jen deset let.“

Chroust po ní loupnul pohledem. „Úplně tam stačí bydlet pět roků, aby se z člověka stal zkurvenej Pražák už nadosmrť,“ zabručel.

„Prosím?“

„To je jenom expresivní a pejorativní označení určité skupiny osob, nemusíte to brát hned osobně,“ pokrčil rameny a dál už si jí nevšímal.

Šárka se zničeně zhroutila do zašedlé kancelářské židle, ze které se zvedl hustý oblak prachu a celou ji zahalil. „No, možná bylo lepší zůstat zkurvená Pražačka než tohle,“ povzddechla si.

■

Když se Šárka vmáčkla do koženkové sedačky svého červeného golfu, na město už padal horký srpnový podvečer. Jakmile za sebou zavřela dveře, praštila hlavou o volant a na palubové desce se jako chapadla rozprostřely její dlouhé vlasy. Chtělo se jí brečet. Začínala silně litovat, že tak narychlo a lehkovážně pustila útulný podnájem na Žižkově. Všichni ji stále přemlouvali, ať se vrátí, že Praha je plná magorů. Jenže jestli byla Praha plná magorů, tak v tomhle městě musel někdo pustit na svobodu celej ústav pro duševně chorý, pomyslela si. Od chvíle, co se vrátila, si připadala jako v hodně špatném snu.

Vaření kafe v nakladatelství, kde byla užitečná asi jako věšák na šaty, bylo proti tomuhle dětská slavnost.

Zvedla hlavu a nakoukla do zpětného zrcátka. Za parkovištěm se obłudně zvedala šedivá kamenná budova stavební průmyslovky. Třídy byly na začátku srpna ještě tiché a prázdné, ale učitelé měli nařizeno chodit do práce už celý měsíc před začátkem školního roku.

Nastartovala. Rudý volkswagen se dal do pohybu a za několik chvil se Šárka ocitla na rušné hlavní třídě. Zastavila na semaforu a rozhlédla se. Dost se toho ve městě změnilo, většinu obchodů, kaváren a hospod už ani neznala. Před deseti lety, jakmile vylezla z gymplu, odtud vzala roha. Přišlo jí, že to tu nemá dostatečnou úroveň, prestiž, styl. Mířila vysoko. A nakonec spadla zase sem. Zpátky do díry.

Zaparkovala na sídlišti před bytovkou s oranžovou fasádou. Když ale vylezla z vozu, zarazila se. Před domem stálo známé auto s pražskou poznávací značkou. O něj se světácky opíral vyžehlený frajer a žmoulal v puse párátka. Když uviděl Šárku, ledabyly na ni mávl.

Ten je rychlejší než průjem, napadlo ji v první chvíli. Takhle brzy ho tady nečekala.

„Ahoj Davide,“ usmála se křečovitě a zamířila k němu. „Proč nejdeš nahoru?“

„Nikdo tam není,“ pokrčil rameny floutek, objal Šárku a dal jí pusou.

„Máma je asi ještě v práci,“ zamumlala. „Pojď, tady za rohem vaří dobrý kafe.“

Usadili se pod větvemi akátů na terase malé kavárničky, kolem níž se rozprostíral zelený parčík zaklíněný mezi bloky nízkých paneláků. Šárka sjela Davida nenápadně pohledem.